

PARAULA I VIDA

Caminem vers la Pasqua!

Dimecres vinent comença la Quaresma, amb la significativa i popular imposició de la cendra, mentre se'ns recorda: **«Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli»**. Comença el camí vers la Pasqua que ha de ser de penitència i conversió. Fer penitència no és una expressió gaire de moda, i encara ho és menys dur-la a la pràctica amb accions concretes de la nostra vida. Ens han entrat endins les categories i els models culturals d'un món que rebutja tot allò que pugui semblar que va contra la persona i la seva llibertat. Ningú no apareix gaire disposat a acceptar que fa accions mal fetes, ni tampoc a intentar canviar-les, i encara menys —sembla com una bogeria!— creure que amb les nostres accions mal fetes hem ofès a Déu, hem estat desagraïts amb el seu Amor. Acceptar que hem pecat, no es porta gaire en els ambients de joves ni de grans... I en canvi, quan reconeixem que som pecadors, ens fem més lliures i creiem com a persones i com a fills de Déu. I és que realment fem coses mal fetes i ofenem els altres; cooperem al mal del món i, per damunt de tot, ofenem Déu i som uns grans desagraïts amb l'immens

Amor que Ell ens té. Ens cal canviar, convertir-nos, obrir-nos a la nova manera de veure les coses, des de Crist, sota la guia del seu Esperit.

Els quaranta dies de la Quaresma que començarem són també dies de penitència, per tal de prendre consciència del propi pecat i poder demanar-ne perdó. Deixem-nos interpel·lar per la Paraula de Déu que ens acusa com si fóssim tots germans i col·laboradors de l'assassí Caïn (i ho som!), i que ens llença la pregunta punyent: **«Què n'has fet del teu germà?»** (Gn 4,9-10). Déu ens vol més responsables dels nostres actes i de les nostres omissions culpables. Per això ens proposa que fem penitència. Deixem que l'Església, que és Mare misericordiosa i amatent, ens imposi la cendra sobre el cap, perquè ens adonem de forma sensible que «som pols i a la pols tornarem», que moltes coses passen, no són tan importants i que «només Déu basta», com deia Santa Teresa de Jesús.

Un gran Pare de l'Església d'Orient, **Sant Joan Crisòstom** (ca. 347-407), Patriarca de Constantinoble, quan és reclamat sobre els camins de la penitència en proposa cinc de molt eficaços:

Primer cal **confessar els propis pecats**. Si un no és prou sincer amb Déu

i amb ell mateix, i es dissimula l'abast del mal que hi ha en ell, aquest no canviarà mai perquè no deixa que la llum entri dintre seu.

N'hi ha un altre no gens inferior al primer, que consisteix a **perdonar les ofenses** rebudes dels nostres enemics. Si dominem la ira, si oblidem les faltes dels qui ens envolten, atraurem el perdó del Pare sobre la nostra vida mal feta.

¿Vols conèixer un tercer camí de canvi i de millora? És **l'oració fervent i confiada**, que brolla d'un cor que estima Déu i el cerca amb perseverança.

També té un poder molt gran, **l'almoina**, amb el seu nom més actual, que és la solidaritat compromesa. Si comparteixes el que tens, si ets solidari amb els qui pateixen, trobaràs perdó i canviarà la teva tenebra en llum.

I finalment, el gran predicador proposa un cinquè camí, que és **la humilitat**. Si som humils i ens fem petits i confiats, atraiem la misericòrdia del Pare del cel, que ens pot omplir amb la seva gràcia i ens vol fer arribar allà on nosaltres sols, amb les nostres pròpies forces, mai no hauríem pogut arribar.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Mons. Vives, en la conferència sobre el diàleg entre catòlics i ortodoxos

El dilluns dia 3 de febrer, al vespre, va tenir lloc a l'auditori de la Facultat de Comunicació Blanquerna, a Barcelona, la Conferència de l'Arximandrita Cyril Hovorun, de l'Església ortodoxa ucraïnesa, sobre «La relació entre els catòlics i els ortodoxos, estat de la qüestió». Estava organitzada per la Fundació Joan Maragall i van moderar l'acte i van presentar el ponent, el President de la Fundació, Dr. David Jou, i el Director de Blanquerna, Dr. Josep M. Carbonell.

Hi va assistir l'Arquebisbe d'Urgell, Joan-Enric Vives, i d'altres autoritats i persones interessades en el diàleg ecumènic.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Créixer i respondre

Va entrar en un grup de joves que treballava el creixement en la fe, quan tenia disset anys. Alguns, la majoria, hi anaven amb una motivació seriosa i amb un arrelament divers que, per a molts, amb el temps, esdevingué profund. Volien conèixer Jesús, estimar-lo, seguir-lo i ajudar els altres, especialment els necessitats, els més vulnerables. Eren una quinzena d'adolescents carregats de bona voluntat. Reunions formatives, celebracions de l'eucaristia, recessos, acompanyament personal, activitats de voluntariat, pregària personal i comunitària... Moments d'eufòria, de foscor, de brega interior, de pau i de desànim. També constància a seguir-hi implicats malgrat la mandra de tornar a començar, malgrat les temptacions de deixar-ho... Han passat els anys. El grup

ha tingut baixes i noves incorporacions. Ja no tenen disset o divuit anys, sinó vint-i-dos o vint-i-tres. Ja no són adolescents, sinó homes i dones joves.

Fa uns dies, em comentava aquest xicot: «El petit món on ens movíem i es desenvolupaven les nostres vides s'ha fet gran, d'una complexitat també més gran. També han crescut les responsabilitats personals amb la pròpia vida i les responsabilitats socials vers els altres i la comunitat. Alguns ja s'han incorporat a l'activitat laboral i d'altres ho intentarem aviat. S'han configurat itineraris en parella que poden arribar al matrimoni i hi ha qui es planteja seriosament la vida religiosa o el sacerdocí. Ja no som adolescents!»

La seva vida cristiana ha experimentat canvis de creixement. El testimoni que la fe els demana és un

testimoni adult. Han passat uns anys de recerca sincera de Déu, que també els ha buscat a ells. La trobada és compromesa: viure la presència de Déu en la vida, en la seva globalitat, en els moments favorables i en els adversos; viure el sentit de pertinença a l'Església, poble de Déu que camina en el món. Sentir-se fill o filla estimat, amb un amor que compromet i es projecta vers els altres. «Déu no ens ha donat un esperit de covardia, sinó un esperit de fortalesa, d'amor i de seny» (2Tm 1,7).

Els disset o divuit anys queden lluny, l'adolescència també. Déu segueix passant per la vida... i aquells joves procuren créixer i donar-hi resposta.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

¡Caminemos hacia la Pascua!

El próximo miércoles comienza la Cuaresma, con la significativa y popular imposición de la ceniza, mientras se nos recuerda: «**Convertíos y creed en el Evangelio**». Comienza el camino hacia la Pascua que debe ser de penitencia y conversión. Hacer penitencia no es una expresión muy de moda, y todavía lo es menos llevarla a la práctica con acciones concretas de nuestra vida. Nos han entrado fuertemente las categorías y los modelos culturales de un mundo que rechaza todo aquello que pueda parecer que va contra la persona y su libertad. Nadie se muestra muy dispuesto a aceptar que hace acciones mal hechas, ni tampoco intentar cambiarlas, y aún menos —¡parece como una locura!— creer que con nuestras acciones mal hechas hemos ofendido a Dios, hemos sido desagradecidos con su amor. Aceptar que hemos pecado, no se lleva mucho en los ambientes de jóvenes ni de mayores... Y en cambio, cuando reconocemos que somos pecadores, nos volvemos más libres y crecemos como personas y como hijos de Dios. Y es que realmente hacemos cosas mal hechas y ofendemos a los otros; cooperando al mal del mundo y, por encima de todo, ofendemos Dios y somos unos grandes desagradecidos con el inmenso Amor que Él nos tiene. Necesitamos cambiar, convertirnos, abrimos a la nueva manera de ver las cosas, desde Cristo, bajo la guía de su Espíritu.

Los cuarenta días de la Cuaresma que empezaremos son también días de penitencia, para tomar conciencia del propio pecado y poder pedir perdón. Dejémosnos interpelar por la Palabra de Dios que nos acusa como si fuéramos todos hermanos y colaboradores del asesino Caín (¡y lo somos!), y que nos lanza la pregunta punzante: «¿Qué has hecho de tu hermano?» (Gn 4,9-10). Dios nos quiere más responsables de nuestros actos y de nuestras omisiones culpables. Por ello nos propone que hagamos penitencia. Dejemos que la Iglesia, que es Madre misericordiosa y solícita, nos imponga la ceniza sobre la cabeza, porque nos damos cuenta de forma sensible que «somos polvo y al polvo volveremos», que muchas cosas pasan, no son tan importantes y que «sólo Dios basta», como decía Santa Teresa de Jesús.

Un gran Padre de la Iglesia de Oriente, San Juan Crisóstomo (ca. 347-407), Patriarca de Constantinopla, cuando es reclamado sobre los caminos de la penitencia propone cinco de muy eficaces:

Primero hay que **confesar los propios pecados**. Si uno no es lo suficientemente sincero con Dios y consigo mismo, y se disimula el alcance del mal que hay en él, éste no cambiará nunca, porque no deja que la luz entre en su interior.

Hay otro nada inferior al primero, que consiste en **perdonar las ofensas** recibidas de nuestros enemigos. Si dominamos la ira, si olvidamos las faltas de quienes nos rodean, atraeremos el perdón del Padre sobre nuestra vida mal hecha.

¿Quieres conocer un tercer camino de cambio y de mejora? Es **la oración ferviente y confiada**, que brota de un corazón que ama a Dios y lo busca con perseverancia.

También tiene un poder muy grande, **la limosna**, con su nombre más actual, que es la solidaridad comprometida. Si compartes lo que tienes, si eres solidario con los que sufren, encontrarás perdón y cambiará tu tiniebla en luz.

Y finalmente, el gran predicador propone un quinto camino, que es **la humildad**. Si somos humildes y nos hacemos pequeños y confiados, atraemos la misericordia del Padre del cielo, que nos puede llenar con su gracia y nos quiere hacer llegar donde nosotros solos, con nuestras propias fuerzas, nunca habríamos podido llegar.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Festa de la Presentació del Senyor

En aquesta solemnitat la Parròquia ha acollit el personal del Casal de Gent Gran de Guissona i Comarca tot recordant que aquesta diada és també dedicada a aquest col·lectiu. D'aquí nasqué el moviment de Vida Creixent que ajuda a caminar l'adultesa de la vida amb pau i serenitat. També en aquesta celebració, com es veu ja alguns anys, s'hi fan presents els infants

batejats l'any anterior. Es vol tenir en compte que l'existència humana és un continu relleu de generacions que el curs del mateix ens necessitem tots. Els adults per ser llum i guia per als menuts i els infants l'esperança d'un nou demà dins les nostres comunitats.

També Jesús va ser presentat al temple pels pares i l'acolliren els dos ancians Simeó i Anna. Fou

un encontre en que els ancians i el nascut de 40 dies es troben en el temple per a donar gràcies a Déu. Aquest és el sentit que es vol donar en aquesta celebració i Eucaristia que se celebra en aquesta diada. Els infants venen acompanyats pels seus pares i padrins. Es comença l'Eucaristia amb el signe de la creu al front de cada infant que fan el sacerdots i els pares i padrins. Es renoven les promeses del Baptisme i en les ofrenes i pregàries es té en compte i es presenten signes propis del Baptisme: aigua, llum, partida de Baptisme, sabatetes. La gent gran ofereix el pa i el vi de l'Eucaristia.

Al final de la celebració hi ha l'acció de gràcies per part de la gent gran i pels pares dels infants. A aquests se'ls reparteix la medalla de la Verge del Claustre junt amb un record postal de la celebració on hi són presents tots els participants.

La celebració és agraïda tant pel públic assistent com, sobretot, pels pares i familiars dels infants.

Reunió interdiocesana de les delegacions de Missions

Les delegacions de Missions dels bisbats amb seu a Catalunya van tenir la seva trobada de curs els dies 4 i 5 de febrer, al Santuari de Loreto de Tarragona. Hi va assistir el Delegat de Missions d'Urgell, Mn. Jaume Soy.

Les paraules del Papa Francesc després de la celebració del Mes Missioner Extraordinari, «És vital que l'Església surti a anunciar l'evangeli a tothom, a tots els llocs, en totes les ocasions, sense retards i sense por», van situar la reflexió i el diàleg dels participants sobre l'acció missionera. Van constatar que l'estil de vida dels missioners i missioneres és valuós i decisiu com a resposta a situacions de gran vulnerabilitat (empobriment), mentre transmeten forts valors cristians des de la seva vocació evangelitzadora (l·liurament al Crist, servei i caritat), i aportant un testimoni necessari en la pastoral ordinària de les nostres diòcesis.

La trobada fou presidida per Mons. Enric Benavent, Bisbe de

Tortosa i coordinador de Missions a la Conferència Episcopal Tarraconense, i es van revisar diverses qüestions relacionades amb les escoles concertades. Es va programar dues reunions amb la Fundació Escola Cristiana de Catalunya al febrer i al març. També es va tractar de la relació de les delegacions de Missions amb els Mitjans de Comunicació —creant un equip conjunt responsable en aquest àmbit—, es va fer una valoració de la pròxima celebració del Tren Missioner a Montserrat, de les campanyes missioneres de les diferents Jornades i la preparació conjunta de la propera Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i la Jornada de Vocacions Natives que se celebrarà el proper dia 3 de maig.

La trobada també va comptar amb el P. Josep Roca, Missioner claretia; el P. Antoni Calvera, Missioner combonià; les aportacions de Conchita Fargas, de Cristians amb el Sud; i el coordinador de Cristians sense Fronteres a Catalunya; i de Manel Górriz, que va aportar noves maneres de treballar en equip per a millorar la relació interdiocesana de les delegacions de Missions.

Coincidint amb l'inici del Centenari de l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona (AHAT), els equips de les delegacions van visitar les instal·lacions de l'AHAT on es conserva documentació relativa a les missions de Rwanda i el Congo, a partir del pontificat de l'Arquebisbe Mons. Josep Pont i Gol.

Jornada de formació per a sacerdots tractant del Concili Provincial Tarraconense

La segona jornada de formació permanent del curs 2019-2020 per als preveres i diaques del Bisbat d'Urgell es va celebrar el passat 3 de febrer, presidida per l'Arquebisbe Joan Enric Vives, al Santuari del Sant Crist de Balaguer, per tractar del Concili Provincial Tarraconense (CPT), en escaure's aquest 2020, el 25è aniversari de la seva celebració, així com també de la sinodalitat a l'Església. El ponent fou el Dr. Salvador Pié-Ninot, teòleg, professor d'Eclesiologia a la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, expert de diverses Comissions Pontificies.

El Dr. Pié oferí dues conferències als preveres i diaques. En la primera, reflexionà sobre els trets essencials que ell destaca dels 4 grans capítols que formen el Concili Provincial Tarraconense: anunciar l'Evangeli a la nostra societat; la Paraula de Déu i els sacraments en les nostres Esglésies; la sol·licitud pels més pobres i marginats; i la Comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres Esglésies.

El ponent va destacar que el Concili Provincial Tarraconense fou un esforç per tal d'aplicar a l'Església de Catalunya el Concili Vaticà II. En la seva ponència també va voler, més que fer un resum de les resolucions del Concili, posar els 4 grans blocs temàtics del CPT a la llum del document magisterial fonamental del Papa Francesc, l'Exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, subratllant com el tema de l'anunci de l'Evangeli a la societat i el tema de la sol·licitud pels més pobres són te-

mes que el Papa Francesc estructura clarament en la seva exhortació apostòlica declinant-los d'una forma molt més concreta i explícita.

A la segona conferència, el Dr. Pié va tractar fonamentalment el tema de la sinodalitat que té les seves arrels fonamentals en la categoria teològica «Poble de Déu», ja que aquesta categoria teològica permet englobar dins d'ella tots els membres: bisbes, preveres, diaques, consagrats, laics, que encara que tinguin carismes diferents, tenen la mateixa dignitat a partir del Baptisme, tal com subratlla *Lumen Gentium* n. 12. El Poble de Déu és infal·lible en el «in credendo», és a dir, que quan creu no s'equivoca, encara que no trobi les paraules adients per expressar la seva fe. Déu dona a tots els batejats, a tots els fidels, un instint de fe, el «sensus fidei», que els ajuda a discernir el que realment ve de Déu (DV8, LG 12). De fet, per al Dr. Pié, el «sensus fidei» és la clau hermenèutica per comprendre la teologia

de la sinodalitat que subratlla sobretot el Papa Francesc. El professor Pié va explicar com la Constitució apostòlica *Episcopalis communio* del Papa Francesc, sobre l'estructura del Sínode dels Bisbes, accentua l'element fonamental de la consulta al Poble de Déu i de l'Església sinodal en què l'exercici del primat petrí rep una major llum gràcies al que al Papa Francesc li agrada anomenar el «primat diaconal», expressió que ha utilitzat ja 6 vegades per descriure el primat petrí. El significat de «primat diaconal» és presentat pel Papa Francesc lligat a la formulació paradigmàtica de Sant Gregori Magne del «*Servus Servorum Dei*».

Un ric diàleg entre els assistents i el ponent i un dinar de germanor entre tots els assistents cloqué la joiosa jornada formativa, que havia iniciat amb la Pregària de Tèrcia i les informacions diocesanes que va aportar l'Arquebisbe Joan Enric Vives.

25 ANYS CPT

«Ser fidel a la missió vol dir atrevir-se a deixar-se qüestionar per la realitat»

ROSER GARCÍA

Roser García va participar al Concili Provincial Tarraconense sent Delegada de Pastoral Juvenil del Bisbat de Lleida. Avui és col·laboradora de la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del bisbat.

Com va viure el Concili Provincial Tarraconense?

Amb molta il·lusió, molt agraïda per poder-hi participar. Era per a mi una experiència totalment nova. Aquesta vivència de fe, com a membre de l'Església diocesana i amb comunió amb les vuit diòcesis catalanes va ser molt enriquidora, una vivència profunda de comunió eclesial. Recordo com un moment dels més importants l'entrada a la Catedral de Tarragona el dia 21 de gener de 1995.

Què creu que va aportar a l'Església catalana?

Una forta experiència de treball conjunt començat a cada diòcesi i seguit durant 8 caps de setmana a Sant Cugat. Foren dies intensos, amb moments forts de pregària, escolta, reflexió i debats. En van sortir les 170 propostes. Cada església particular durant els anys següents tenim presents les propostes i es van concretant.

Què podem recuperar d'aquelles sessions per a l'Església actual?

Que el treball de conjunt quan es busca fer un servei a tothom i es té clar l'objectiu és molt important. Una Església que vol ser fidel a la seva missió ha d'atrevir-se a deixar-se qüestionar per la realitat, i obrint-se sempre a l'Esperit Sant, oferir la Bona Nova de l'Evangeli a tots.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jm 3,13-18 / Sl 18 / Mc 9,14-29]. Sant Modest (s. V), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemesí.

25. ■ Dimarts [Jm 4,1-10 / Sl 54 / Mc 9,30-37]. Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

26. ■ Dimecres [Jl 2,12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18].

Dimecres de Cendra. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza. *Sant Fel·liu de Llobregat*: santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).

27. ■ Dijous [Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25]. Sant Gabriel de la Doloresa (1838-1862), rel. passionista; sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca).

28. ■ Divendres [Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15]. Sant Rufí, mr.; sant

Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. V), abat; sant Serapió, mr.

29. ■ Dissabte [Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32]. Sant Germà de Dàcia Pòntica.

MARÇ

1. ■ Diumenge vinent, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Gn 2,7-9;3,1-7 / Sl 50 / Rm 5,12-19 / Mt 4,1-11]. Sant Rossend (Salas, 907 - Celanova, 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. VI), bisbe (benedictí); stes. Eudòcia i Antonina, mrs.

Diumenge VII de durant l'any (A)

COMENTARI

Estimar els enemics?

Les lectures d'aquest diumenge en conviden a fer una comparació entre el que manava l'AT i l'ensenyament de Jesús. Així la primera lectura ens diu: *Estima els altres com a tu mateix*. En aquell moment, els altres eren els del mateix poble o en tot cas els immigrants establerts a Israel, no els forasters i molt menys els enemics. Però Jesús va molt més enllà: *Ja sabeu que, als antics els van dir: Ull per ull, dent per dent. Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra els qui us fan mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra*, indicant d'aquesta manera que no hem de tornar mal per mal, sinó bé per mal. La norma de «*Ull per ull, dent per dent*», la trobem a l'Èxode, al Levític i al Deuteronomi i volia eliminar una violència excessiva: Tu només pots fer el mal que t'han fet a tu però no més. I parlant encara de l'amor, Jesús diu: *Ja sabeu que van dir: Estima els altres, però no els enemics. Doncs, jo us dic: Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen*. Aquí arribem ja als cims de l'amor cristià. «Estimar el pròxim i odiar l'enemic» (en traducció literal) no ho trobem a l'AT però sí als manuscrits del Qumran.

I quina és la raó de la conducta dels cristians? La primera lectura diu: *Si gúeu sants, perquè jo el Senyor, el vostre Déu soc sant*. Però a l'evangeli Jesús ens posa com a model el nostre Pare: *Així sereu fills del vostre Pare del cel: Ell fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos*. Jesús demana un plus d'amor als cristians: *Si estimeu només els qui us estimen, quina recompensa mereixeu? Els publicans (és a dir els pecadors) no fan també el mateix? Podríem aplicar-nos també les paraules de Pau: El Senyor sap què valen els pensaments dels savis: no s'aguanten més que el fum*. No hem de seguir la manera de pensar ni d'actuar dels homes del nostre món que es creuen savis sinó només la de Jesús, per difícil que sigui, imitant el nostre Pare que estima bons i dolents, justos i pecadors i arribant a estimar fins i tot els enemics.

► Lectura del llibre del Levític (Lv 19,1-2.17-18)

El Senyor digué a Moisès: «Digues a tota la comunitat dels israelites: sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, soc sant. No tinguis malícia als teus germans dins el teu cor. Reprèn els altres, si cal; així no et faràs responsable del seu pecat. No et vengis ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble. Estima els altres com a tu mateix. Jo soc el Senyor.»

► Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneeix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneeix el seu sant nom. / Beneeix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor. / No ens castiga els pecats com mereixiem, / no ens paga com deuria les nostres culpes. R.

Llença les nostres culpes lluny de nosaltres / com l'Orient és lluny de l'Occident. / Com un pare s'apiada dels fills, / el Senyor s'apiada dels fidels. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 3,16-23)

Germans, ¿no sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres. Que ningú no s'enganyi ell mateix. Si entre vosaltres algú es té per savi segons la saviesa del món present, que es faci ignorant, per poder arribar a ser savi de veritat. Perquè, davant de Déu, la saviesa d'aquest món és ignorància. L'Esclusiva diu: «Fa caure els savis en els seus propis paranyos.» I també: «El Senyor sap què valen els pensaments dels savis: no s'aguanten més que el fum.» Per tant, que ningú no es gloriï de ser seguidor de cap home. Tot és vostre: Pau, Apol·ló, Quefes, el món, la vida, la mort, el present, el futur. Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 5,38-48)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ja sabeu que, als antics, els van dir: "Ull per ull, dent per dent." Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra els qui us fan mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra. Si algú et vol posar un plet per quedar-se el teu vestit, dona-li també el mantell. Si algú t'obliga a portar una càrrega un quart d'hora de camí, porta-li mitja hora. Dona a tothom qui et demani, no et desentenguis del qui et vol manllevar. Ja sabeu que van dir: "Estima els altres", però no els enemics. Doncs jo us dic: Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel: ell fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè si estimeu només els qui us estimen, quina recompensa mereixeu? Els publicans, no fan també el mateix? I si només saludeu els germans, què feu d'extraordinari? Els pagans, no fan també el mateix? Sigueu bons del tot, com ho és el vostre Pare celestial.»

► Lectura del libro del Levítico (Lv 19,1-2.17-18)

El Señor habló así a Moisés: «Di a la comunidad de los hijos de Israel: "Sed santos, porque yo, el Señor, vuestro Dios, soy santo. No odiarás de corazón a tu hermano, pero reprenderás a tu prójimo, para que no cargues tú con su pecado. No te vengarás de los hijos de tu pueblo ni les guardarás rencor, sino que amarás a tu prójimo como a ti mismo. Yo soy el Señor"».

► Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la cólera y rico en clemencia. / No nos trata como merecen nuestros pecados, / ni nos paga según nuestras culpas. R.

Como dista el oriente del ocaso, / así aleja de nosotros nuestros delitos. / Como un padre siente ternura por sus hijos, / siente el Señor ternura por los que lo temen. R.

► Lectura de la primera carta de san Pablo a los Corintios (1Cor 3,16-23)

Hermanos:

¿No sabéis que sois templo de Dios y que el Espíritu de Dios habita en vosotros? Si alguno destruye el templo de Dios, Dios lo destruirá a él; porque el templo de Dios es santo: y ese templo sois vosotros. Que nadie se engañe. Si alguno de vosotros se cree sabio en este mundo, que se haga necio para llegar a ser sabio. Porque la sabiduría de este mundo es necedad ante Dios, como está escrito: «Él caza a los sabios en su astucia». Y también: «El Señor penetra los pensamientos de los sabios y conoce que son vanos». Así, pues, que nadie se gloríe en los hombres, pues todo es vuestro: Pablo, Apolo, Cefas, el mundo, la vida, la muerte, lo presente, o futuro. Todo es vuestro, vosotros de Cristo y Cristo de Dios.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 5,38-48)

En aquel tiempo dijo Jesús a sus discípulos: «Habéis oído que se dijo: "Ojo por ojo, diente por diente". Pero yo os digo: no hagáis frente al que os agravia. Al contrario, si uno te abofetea en la mejilla derecha, preséntale la otra; al que quiera ponerte pleito para quitarte la túnica, dale también el manto; a quien te requiera para caminar una milla, acompáñale dos; a quien te pide, dale, y al que te pide prestado, no lo rehúyas. Habéis oído que se dijo: "Amarás a tu prójimo y aborrecerás a tu enemigo". Pero yo os digo: amad a vuestros enemigos y rezad por los que os persiguen, para que seáis hijos de vuestro Padre celestial, que hace salir su sol sobre malos y buenos, y manda la lluvia a justos e injustos. Porque, si amáis a los que os aman, ¿qué premio tendréis? ¿No hacen lo mismo también los publicanos? Y, si saludáis sólo a vuestros hermanos, ¿qué hacéis de extraordinario? ¿No hacen lo mismo también los gentiles? Por tanto, sed perfectos, como vuestro Padre celestial es perfecto».